

SPOOKSCHIP 2

Spookschip 2
Geschreven en geïllustreerd
door PetraLouise Muris
voorlees/ lees kinderboek vanaf 8 jaar

dit boek is auteursrechtelijk beschermd
via FileReg International

Bladzij	Hoofdstuk
3	1 Vlaggetjesdag.
7	2 Help, we varen!
10	3 Contact met de havenpolitie.
16	4 Het spookschip.
19	5 Het spook wordt kwaad.
23	6 Ben doet eindelijk zijn best.
27	7 Cor ramt de Cornelia.
30	8 Nee hè, daar is het spook.
35	9 Wij begeleiden jullie.
39	10 Op de Seacurse
43	11 Ha, ha, wat ben jij geslepen Cor!

HOOFDSTUK 1 VLAGGETJESDAG.

‘Cor?’

‘Ja ma.’

‘Ik ga naar Scheveningen, het is daar
vlaggetjesdag.’

‘Moet ik mee?’

‘Ja, ik kan je thuis niet vertrouwen. Je haalt
vrienden in huis, eet en drinkt de koelkast leeg en
laat dan een enorme troep achter. De burens klagen
over keiharde muziek. Jij gaat mee!’

‘Bah, dan mag ik aldoor achter jou aanslepen.
Daar wordt ik doodmoe van. Ik heb toch al zo’n
hekel aan jouw winkelmanie.’

‘Jij gaat toch mee. Neem anders een vriend mee.
Bel even iemand,’ oppert ma: ‘misschien wil Ben
wel mee. Zeg dat hij vanavond rond negen uur weer
thuis is.’

Cor pakt zijn mobieltje en belt met Ben.

‘Heb jij zin om met mij mee naar Scheveningen te
gaan?’... (Ma hoort niet wat Ben door de telefoon
antwoordt.) ‘Nee? Ik ga met mijn moeder hoezo?’...

‘Jasses Ben, dan moet ik alleen! Jij moet mee hoor,
met jou heb ik de meeste lol.’

Ma mengt zich in het gesprek: ‘ik neem jouw nicht
ook mee. Dat is gezellig voor mij. Jij kunt dan met
Ben jullie eigen weg gaan.’

‘Heb je dat gehoord Ben? We gaan onze eigen
weg. We hoeven niet achter ze aan te slepen.’

... ‘Oké, ik zie je zo.’

Na drie kwartier is Ben bij Cor.

Het nichtje is er ook al.

‘Kom,’ zegt ma: ‘we gaan, want anders hoeft het niet meer.’

Zij stappen in de auto.

‘Voor ik het vergeet te zeggen,’ zegt ma:

‘jullie krijgen geld voor iets lekkers. We spreken in Scheveningen op een bepaalde plaats af, zodat wij elkaar om zes uur weer zien. We eten dan in een visrestaurant.’

De rit naar Scheveningen verloopt voorspoedig, gelukkig weet ma haar auto te parkeren.

Het is overal loeidruk.

Als zij bij de haven zijn aangekomen wijst ma het visrestaurant aan.

‘Hier wil ik eten, zorg dat je er om zes uur bent.

Hier is wat zakgeld. Tot kijk!’

‘Doei ma, tot zes uur en bedankt voor ons zakgeld!’

‘Beda - ankt!’ roept Ben.

De twee jongens willen eerst de zee zien daarom wandelen zij die richting op.

Zij lopen eerst langs de tweede haven en daarna de eerste haven.

Zij bekijken alle schepen die daar aangemeerd liggen.

Als zij op een plein uitkomen, ziet Ben iets bekends.

‘He kijk, daar is het Zeemanshuis, is dat een café? Zou het daar gezellig zijn? Zullen we daar cola drinken?’

‘De deur staat open, laten wij even kijken.’

‘Kom binnen knullen!’ roept de aardige man achter de bar: ‘jullie kunnen hier lekkere koele frisdrank krijgen, ik heb ook ijs of een bitterbal.

Misschien wensen de heren een broodje haring of een broodje ei?’

De jongens bestellen cola en drinken dat snel op. Als zij afgerekend hebben vraagt Cor: 'komen hier ook schippers?'

'Natuurlijk knul wat dacht je anders. Ik zit lekker dicht bij de haven. Daar zitten een paar, zwaai maar.'

De vissers en oud-vissers grinniken.

'Doei allemaal!' grinnikt Cor: 'kom Ben we gaan naar de Keizerstraat.'

Ze wandelen naar de boulevard (boelevaar, wandelpad langs het strand) en zien in de verte de pier.

'Is het ver lopen naar de Keizerstraat?' vraagt Cor zichzelf af. Hij vraagt het aan een voorbijganger.

'jullie moeten nog een stuk. Zien jullie de vuurtoren?'

'Ja, is het daar?'

'Nee, jullie moeten aldoor rechtuit, maar kunnen beter aan deze kant blijven lopen.

Op een gegeven moment zien jullie aan de overkant de Zeeruststraat. Jullie moeten de volgende straat in, dat is de Keizerstraat.'

De jongens vergapen zich aan alle vlaggen die overal vrolijk hangen te wapperen in de Scheveningse straten.

In de Keizerstraat staan kraampjes en er slenteren veel mensen, er is veel te zien en te koop.

'Waar zou ma uithangen? Zou zij al haring hebben gegeten? Ik heb trek in een haring.' lekkerbek Cor.

'Geef mij maar ijs, vanavond eten wij ook al vis.' zucht Ben, hij kijkt rond waar ijs te koop is.

'He, daar loopt mijn nichtje! Waar is mijn moeder? Mijn nicht loopt alleen. Eropaf Ben!' schreeuwt Cor. Hij rent op haar af.

Ben sjokt achter hem aan, hij heeft geen allang
geen zin meer om tussen de drukte te lopen en
langs alle kramen te slenteren.

‘Hallo Cor, dag Ben,’ lacht
Cornelia: ‘als jij je moeder zoekt, die drinkt koffie iets verderop.’
Cor verbaast zich: ‘hoe komen jullie hier zo snel?’
‘Met bus 23.’
giechelt Cornelia.
‘Wij’ hebben al een stuk gewandeld en de zee gezien.’
smaalt Cor: ‘ik ga een haring eten, lust jij er ook één?’
‘Best.’ lacht Cornelia.
‘Ik neem een ijsje,’
zucht Ben: ‘ik wil hier weg Cor, ik hou niet van die drukte.’
Cor zegt teleurgesteld.
‘Jammer joh,

het is hier best gezellig.’

‘Laten we naar de havens teruggaan.’ oppert Ben.

‘Niet naar de pier? Weer dat stuk lopen? Oké goed dan. Tot zes uur Cornelia!’

HOOFDSTUK 2

'HELP WE VAREN!'

Cor vindt het jammer dat hij Ben heeft meegevraagd.

Hij had eigenlijk zin om naar de pier te gaan en het Kurhaus te bekijken, want in Scheveningen is van alles te zien en te doen.

Toch wil hij zijn beste vriend tevreden houden, daarom geeft hij hem zijn zin.

Eindelijk zijn de jongens weer bij de haven, het is er nog net zo druk als voorheen.

'Ik ben moe Ben,' hijgt Cor: 'laten wij gaan zitten.'

'Waar dan?'

'Daar in de schaduw van dat vissersschip,' wijst Cor: 'ik heb het bloedheet!'

De jongens wandelen naar het schip en laten zich op de grond zakken.

'We hadden beter langs het Zeemanshuis kunnen gaan dan had ik een broodje kunnen eten, ik heb honger!' jammert Ben.

'Ik ga niet terug, ik heb genoeg gelopen, misschien straks.'

'Ik verveel me hier dood!' moppert Ben.

Hij staat op en beklimt het schip.

'Niet doen joh, dat mag niet!' roept Cor maar dat heeft geen zin, zijn vriend staat al op het dek en wil nog wat hoger.

'Tjonge Ben kom terug, straks word jij betrapt!'

'Kom ook Cor, hier is ook schaduw.'

Hier is wat schaduw van de mast en het is hier schoner dan daar!' schreeuwt Ben bovenop het dak van de stuurhut.

'Jeetje Ben, dat durf ik niet, goed dan.'

Cor klautert ook op het schip.

De jongens giechelen om zichzelf en gaan languit op het dak liggen.

‘Even mijn ogen sluiten,’ zucht Cor: ‘de zon schittert zo fel in het water, mijn ogen branden ervan.’

Cor valt inslaap en geen minuut later slapen beide jongens in de warmte van de zon bovenop het vissersschip.

Zij hebben niet door dat er mannen aan boord komen.

Het is een geroezemoes en een geschreeuw op het schip, maar de jongens slapen erdoorheen.

Dan vaart het schip uit.

De jongens horen de motor niet en voelen de deining op het water niet.

Boven de zee hangen wat dreigende wolken, het wordt frisser en het waait behoorlijk.

Ben schrikt wakker omdat hij het koud heeft, hij mompelt: ‘hoe laat is het? Moeten we al naar het visrestaurant?’

Hij kijkt naar het kippenvel naast zijn horloge op zijn arm.

‘Hé, hoor ik een motor?’

Hij gaat zitten en ziet tot zijn schrik dat hij midden op zee is.

‘Wordt wakker Cor!’ sist Ben, hij schudt zijn vriend wakker.

‘Hè?’

‘Je zult dit niet geloven, kijk om je heen!’

Cor gaat rechtop zitten.

‘Nee toch! Jee Ben, we zijn midden op zee! Waarom zijn we gaan slapen!’

Hij gaat verder: 'het is allemaal jouw schuld, jij moest speciaal hierheen!
Door jou zitten we bovenop dit schip.
We moeten vragen of wij naar de haven teruggebracht kunnen worden.
Kom Ben, we moeten het meteen vragen!'
'Ben jij mal!' schrikt Ben: 'ik blijf op het dak, dan merken zij niet dat wij hier zijn, dan krijgen we ook geen moeilijkheden. Dit schip vaart vanavond heus wel terug naar de haven, dan springen wij er stiekem van af.'
'Nou...goed dan.' twijfelt Cor.

Beneden lopen mannen over het dek.

'Bukken Cor, straks worden wij ontdekt.' fluistert Ben.

'Als we maar op tijd bij ma in het restaurant zijn. Ik heb de zenuwen.' Cor trilt over zijn gehele lichaam.

'Laten we iets hoger gaan, dan zien zij ons misschien niet.' sist Ben.

Zij klimmen iets hoger maar ontdekken dat daar een draaiende radar staat.

‘Hier is geen plek genoeg, misschien wel als wij onze benen optrekken.’ Ben gaat zitten.
Cor bibbert: ‘volgens mij vallen we hier meer op. Ze zijn beneden ergens mee bezig, denk jij dat zij ons hier kunnen zien?’

Ben sist: ‘hou je kop, je moet fluisteren!’

Cor jammert: ‘weet je nog het spookschip, de Seacurse?’

‘Ja, maar dit is anders, dit is een gewoon vissersschip. Straks gaan ze vissen en daarna varen zij meteen weer terug.’ denkt Ben te weten.

‘Hoe weet jij dat nou! ‘fluistert Cor nogal hard.

‘Stt,’ sist Ben weer: ‘ik denk het, ik weet het niet zeker.’

‘Mooi is dat! Nou ja, ach... gelukkig is dit geen spookschip en zitten wij niet op een vlot van verrot hout. Mijn moeder zal straks wel kwaad zijn.’

Iemand schreeuwt vanuit de stuurhut: ‘we varen richting Noorwegen, daar is veel vis gevangen! Het gaat zo plenzen en er komt een onweersbui dichterbij. Ruim snel de boel op en kom binnen!’

‘O nee!’ jammert Cor: ‘hoorde ik iemand schreeuwen dat zij voor de kust van Noorwegen willen vissen? Straks verkleumen wij hier in de regen! Ik vind toch dat wij moeten zeggen dat wij stiekem op dit schip zijn geklommen. Wat ben jij toch eigenwijs Ben, vanavond zitten wij nog steeds op dit schip.’

‘Welnee! Tegenwoordig hebben zij zulke goede schepen dat zij hun netten zo vol hebben. Jij moet je niet zo druk maken, we zijn heus wel om zes uur terug.’ beweert Ben.

HOOFDSTUK 3

CONTACT MET DE HAVENPOLITIE.

Omdat het steeds donkerder wordt zeurt Cor dat hij naar de stuurhut wil om alles uit te leggen, maar Ben houdt hem keer op keer tegen.

‘Laten wij nou gaan,’ jammert Cor: ‘volgens mij hoor ik het onweer al in de verte. We moeten van deze mast af voor het gaat onweren. Het is hier te gevaarlijk Ben! IJzer geleidt!’

‘Hou op met jouw eindeloze gezeur, ik denk niet dat hier het gaat onweren.’ zegt Ben eigenwijs.

Toch heeft hij gehoord wat de schipper zojuist riep.

‘Als het gaat regenen kunnen wij altijd nog naar beneden. Op de achterplecht is nog ruimte.

Daar zag ik netten en andere dingen waartussen wij ons kunnen verstoppen. Kalm Cor, het gaat hier niet onweren.’

‘Laten we dat dan maar hopen, ik ben er niet gerust op. Brr, het wordt koud!’ bibbert Cor.

De lucht is nu stikdonker geworden en de wind steekt op. Het begint stormachtig te worden.

De eerst nog rustige zee kolkt binnen een ommezien.

Hoge golven slaan uiteen tegen het schip.

Het visserschip deint hevig heen en weer.

Een bliksemschicht mondt uit in de zee en laat een harde knal horen.

Cor schrikt zich het apenzuur en vlucht via het dak van de stuurhut naar het achterdek.

Zijn vriend glijdt uit maar kan zich nog net aan een sprietantenne vasthouden.

Die buigt door zijn gewicht en komt daardoor los.

De antenne tuimelt langs de ruiten van de stuurhut naar beneden.

De schipper hoort gestamp op het dak, hij zag ook dat een antenne viel.

‘Wil iemand even kijken wie er met ons meereist? Ga maar met z’n tweeën want misschien is het een gevaarlijk persoon.’

De mannen doen hun oranje pakken aan tegen de enorme regenbui en gaan de stuurhut uit. Zij doorzoeken het hevig deinende schip en moeten zich vaak vastklampen aan de muur. (de dichte zijkant van het schip dat geen reling heeft)

Ben schrikt als hij plotseling wordt beetgepakt. Van loskomen is geen sprake. Hij wordt naar de stuurcabine meegesleurd. Cor hebben zij nog niet ontdekt.

Ben wordt ruw voor de schipper neergeplant.

‘Het is een jochie, je weet wel, zo’n irritant gozertje. Het zal wel een dief zijn of zo’n ventje dat de boel wil slopen!’ zegt de visser die hem heeft ontdekt.

Daar staat Ben, hij is drijfnat en bibbert en dat doet hij niet alleen van de kou.

‘Zo vent, wat moet jij hier?’ vraagt de schipper. En tegen één van de mannen zegt hij: ‘na het onweer moet je even kijken of je de antenne weer vast krijgt. Ik moet kunnen navigeren en bereik hebben.’

Hij kijkt naar de trillende jongen.

‘Apenstreek? Of wilde jij hier iets stelen? Wat doe jij op mijn boot?’

‘N, niks meneer.’

‘Nee niks bestaat niet! Ik wil weten waarom jij hier bent!’ schreeuwt de schipper boos.

Hij schreeuwt tegen de anderen: ‘wat moet ik met dat jong, hij mag niet mee en ik ga ook niet terug!

Ga zitten jong! Ik zal de havenpolitie moeten inlichten. Zij moeten jou maar komen halen.

Jakkes, daar gaat natuurlijk veel tijd inzitten!

Misschien is er een andere optie.’

Hij kijkt naar Jack en zegt: ‘Jack, kijk op het scherm of er schepen in de buurt zijn! Karel, neem jij contact op met de havenpolitie!’

Terwijl Jack op het scherm kijkt, neemt Karel contact op met de havenpolitie.

‘Hier is een vreemde knul aanboord, hij is stiekem aanboord geslopen. Wordt er iemand vermist? Hoe heet jij knul?’

‘Ik heet Ben Pronk.’

‘Wordt de jongen gehaald? Want we willen niet terug!... Baas? Wij moeten terug!’

Wij moeten dat joch brengen! Zij komen hem niet halen vanwege de storm, dat vinden zij niet zo noodzakelijk.'

De schipper schreeuwt dat hij zijn visvangst misloopt en dat hij dan ook zijn geld misloopt. Hij gaat tekeer tegen Ben en die begint te janken.

Ondertussen zit Cor tussen de grote spoelen van de visnetten verstopt. Ook hij trilt, hij is hartstikke bang dat hij ontdekt wordt.

Het duurt echter niet lang voor hij ook door een visser wordt vastgegrepen.

'Hier zit er nog één Karel! Zeg knul, zijn er nog meer ettertjes hier aan boord?'

'We zijn met zijn tweeën. We zijn op het dak inslaap gevallen en dat komt door Ben.

Hij' klom het eerst op dit schip.' mummelt Cor geschrokken.

'Jullie hebben hier niks te zoeken!'

'Sorry.' jammert Cor met een trillerige stem.

'Het is gemakkelijk om jouw vriend de schuld te geven. Ik neem aan dat jij ook hier bent of droom ik jou? Klom jij ook op dit schip of is jouw vriend alleen op dit schip geklommen! Karel, meldt de havenpolitie dat er nog eentje is gevonden.

Zeg, hoe heet jij knul?'

'Cor Vrolijk meneer.'

'Een Scheveninger, ik ken jou niet. Waar woon je knul?'

'In Rotterdam meneer.' Cor vertelt zijn adres.

'Nou dan ben je zeker een eindje afgedwaald.'

‘We zijn hier omdat het vlaggetjesdag is.’ kreunt Cor: ‘maar Ben wilde op dit schip.’

De beide jongens zitten in de stuurhut en krijgen hete thee.

‘Ik moet jullie terugbrengen, helaas.’ moppert de schipper en dat met deze storm!

Hij wil net zijn schip keren als er opeens een klein roestig schip op hen af komt varen.

‘Wat wil dat blik haring, wil hij ons rammen? Dat roestige blik zinkt straks nog naar de kelder!’ schrikt de schipper: ‘waarom zie ik dat ding niet op het scherm?’

Dat ligt toch echt niet aan de antenne.

Jongens? Hebben jullie met jullie fikken aan de radar gezeten?

Drie dubbeltjes, ik moet hem ontwijken, mijn boot draait te traag en de hoge golven zitten ook niet mee.

O nee! Dat wordt een aanvaring, houd je vast!’

HOOFDSTUK 4 HET SPOOKSCHIP.

De geschrokken schipper weet nog net op tijd zijn schip te wenden.

Krijtwit en luid schreeuwend leunt hij uit zijn stuurcabine.

‘Ben je gek geworden! Wil je soms zelfmoord plegen!’ schreeuwt hij naar het kleine schip.

Het kleine vissersschip komt nu zijdelings naast het grote schip varen.

‘Kom je nog verhaal halen ook!’ schreeuwt de schipper.

Hij krijgt geen antwoord.

Ben ziet het bootje dat haast een aanvaring had veroorzaakt.

‘O nee Cor, dat is het, het spoo... jouw familie! We moeten ons verstoppen!’

De schipper hoort de jongens smoezen, hij roept naar de oude man op het kleine schip: ‘bent u familie van Cor Vrolijk?’

‘Cor Vrolijk? Ja!’ hoort de schipper nu luid.

‘Gaat u naar de haven terug? Kunt u deze kinderen dan meenemen? Dan neem ik wel weer contact op met de havenpolitie. Ik vertel hen dat de kinderen bij familie zijn.’

‘Goed zo! Laat ze maar komen er is genoeg te doen op mijn boot!’ hoort de schipper heel duidelijk.

‘Nee, nee!’ gillen de jongens: ‘wij willen niet op dat spookschip!’

Wij willen hier blijven!’

De schipper lacht: 'zo, ik ben van jullie verlost, ik kan straks vissen. Mannen, laat de jongens van boord zakken, let op de hoge golven. Vaarwel knullen, als jullie weer naar Scheveningen komen, klim dan niet op mijn schip!'

'U begaat een vergissing meneer!' stribbelt Cor tegen: 'dat daar, is een spookschip. Daarom zag u het niet op het radarscherf! Wij willen niet!'

'Het i, is w, waar,' huilt Ben: 'die kapitein is een spook! Laat ons alsjeblieft b, blijven want dat' daar is de Seacurse! Zeevloek weet u wel?'

'Teveel fantasie? Van boord jongens!' grinnikt de schipper: 'ga alsjeblieft snel naar jullie opa.'

Als de jongens op het spookschip staan, zien zij het grote vissersschip snel wegvaren.

Ben draait zich als eerste om en ziet tot zijn grote schrik de spookverschiining op het dek, die meteen concludeert: 'hé daar hebben we Bubbeltje en Jacob maar waar is mijn lieve dochter Cornelia? Ik dacht dat zij zou meekomen.'

Ben verstijfd van schrik, zijn nekharen voelt hij overeind gaan staan.

'Mijn boot opknappen! Voort! Naar mijn hut!' commandeert het spook.

De jongens rennen naar de kapiteinshut die vroeger zo groot leek.

'Wat moeten we doen,' jammert Ben: 'al het hout is vermolmt, dat weten we nog van de vorige keer.'

'Ach wat, we timmeren een beetje en ruimen alles netjes op en daarna gaan we rusten.' meent Cor.

'Hoe komen wij ooit van dit schip af, hier is ook niets te eten of te drinken.' jammert Ben.

‘Gelukkig hebben wij al thee op, al zou ik heel graag een hamburgertje lusten.’ likkebaard Cor. Hij zucht: ‘het wordt vis want vis is er genoeg in de zee, wij moeten dat eerst nog zien te vangen.’

‘Weet je het nog van de vorige keer?’ fluistert Ben: ‘het spook werd vreselijk kwaad. Ik ben bang voor het spook Cor.’

‘Laten wij hem dan te vriend houden, anders vrees ik dat wij in een hel terecht komen. ... Bij wijze van spreken dan, want wij kunnen niet van dit schip. Al het hout dat hier nog ligt is niet te gebruiken voor een vlot.

Je weet toch nog wel hoe moeilijk het was dat vlot te bouwen? Wij verdronken haast op zee.

Ik bouw geen vlot, hoor je?’

Ben knikt, hij jammert: ‘als hij weer zo vreselijk kwaad wordt, spring ik liever de zee in.’

De jongens ruimen met tegenzin de kapiteinshut op. Terwijl Ben al de rommel overboord gooit houdt het spook Cor nauwlettend in de gaten.

HOOFDSTUK 5

HET SPOOK WORDT KWAAD.

Cor krijgt kippenvel, hij heeft niet door dat het spook achter hem staat.

‘Wat ben jij toch een vlijtige jongen Jacob Vrolijk!’
zucht het spook: ‘ik ben trots op jou!’

Cor kijkt schrikachtig achterom.

‘Ik heet eigenlijk Cor Vrolijk, meneer Arie Vrolijk.

U bent mijn overgrootvader, geloof ik of zoiets.

U bent allang dood en u spookt rond op de Noordzee in een lelijk oud roestig miezerig vissersbootje.’

Hij gaat verder: ‘omdat u zo’n uitslover was, kreeg u met iedereen ruzie in Scheveningen en niet alleen met uw familie.’

Het spook komt dreigend voor Cor staan, hij sist:

‘Vind jij dit zo’n lelijk miezerig bootje? Vind jij dat ik niet goed genoeg ben voor de familie? Dood?

Ik ben helemaal niet dood! Ben ik een uitslover?

Hoe durf je, vervelende brutale snotaap! Waar heb ik het aan verdient dat jij zulke gemene dingen zegt.

Ik moet jullie naar de haven brengen maar ik bedenk mij opeens.

Deze boot moet nodig vol vis, we varen die andere boot achterna!’

Hij zweeft naar Ben en ziet tot zijn verbijstering dat die van alles in zee gooit.

‘Ben Bubbels, jij onnozele zeekrab!’ krijst het spook: ‘waarom gooi jij al mijn spullen overboord!’

Hij staat net achter Ben om hem een duw te geven als Cor op tijd roept: 'kapiteintje, hoe-hoe! Die andere boot is supermodern, die vaart veel sneller!'

Hij staat met zijn handen in zijn zij en schreeuwt nog harder: 'u hebt dat schip toch gezien? Zag u niet hoe groot en hoog die was? Hij vangt supersnel vis. Deze boot is een stuk schroot, rijp voor de schroothoop! Dit stomme bootje toch!

U mag blij zijn dat er nog geen gaten aan de onderkant van dit roestige bootje zijn, anders spookte u allang rond op de zeebodem, ha, ha! En dat kapiteinspak kunt u ook met carnaval dragen!'

Hij grijpt Ben vast en fluistert in zijn oor:

'we moeten dit spook goed pesten, daar kan hij niet tegen. Hij brengt ons dan snel naar de haven.'

Ben piept: 'ik durft dat niet.'

Het spook komt razend op Cor af maar die sluit zijn ogen en denkt: 'hij vliegt vast door mij heen.'

Het spook zoekt inderdaad dwars door Cor en die smaalt: 'la-la, lala, la! Dat was mis hè?'

Het spook verdwijnt plots.

'Zie je wel Ben? We moeten hem flink sarren.

Wij gaan niet' vissen! Hij zal ons flink zat worden.'

Maar het spook laat niet met zich sollen.

De tonnen die eerst nog in de kapiteinshut stonden, zweven door de lucht.

Alsof zij niets wegen vliegen de tonnen door de lucht de angstige jongens achterna.

Die rennen krijsend de stuurhut in en gooien net op tijd de deur dicht.

De tonnen vallen uiteen achter de deur.

Cor staat hijgend naast het stuurrad, hij proest het uit. Hij slaat Ben op zijn schouder en grinnikt: 'het was toch niet zo'n goed idee hè Ben! Ha, ha!'

Ben trilt als een juffershondje.

Hij tuurt met grote angstogen naar de deur.

'Ach, ach,' klaagt Ben: 'ik wilde dat ik nooit het vissersschip had beklommen. Dan zouden wij lekker in het visrestaurant gegeten hebben en niet bij dit enge spook zijn.'

Hij kijkt op zijn horloge.

'Ik maak mij zorgen Cor. Zij zoeken ons vast.

Ik vind het zo erg voor jouw moeder en jouw nichtje. Hun leuke dag eindigt in een nachtmerrie en dat is mijn schuld.'

'Kop op Ben, dit is toch best lekker spannend?'

'Ben jij gek ofzo? Wat moeten wij beginnen, hoe komen wij thuis!'

'Allereerst ga ik kijken of de kust veilig is.' fluistert Cor. Voorzichtig drukt hij de hendel naar beneden.

Hij heeft amper de deur opengedaan of de stukken hout vliegen om zijn oren.

Doodleuk merkt hij op: 'je had toch wat harder moeten werken Ben, dan hadden de tonnen in de zee gedreven en niet om onze oren gevlogen.'

Nu doet Cor de deur wagenwijd open en schreeuwt: 'dat is behoorlijk stom van u om met de tonnen te smijten! Kijk, ze zijn aan diggelen. Kapot, kaduuk! Waar moeten de vissen in die wij straks gaan vangen? Goed, dan vangen wij geen vis, wat kan mij dat eigenlijk schelen. Ik vind het trouwens zielig voor die beesten.'

'Wat! Zielig? Ben jij een visser of niet!' schreeuwt de kapitein terug.

‘Nou eigenlijk niet, geef mij maar een vette hamburger van mac Donalds! Die krijg ik nooit! Ik verander zo langzamerhand in een geit, sla, sla en nog ereens sla. Gelukkig is het geen gras. Kijk, als u mij nu eens gelooft zult u zien dat er niets anders aan boord is dan lege vaten, wat pekkel, wat boetmateriaal maar geen voedsel. Er is hier geen eten of drinken, wij gaan hier dood. U bent allang dood, u hebt niets meer nodig! Lekker makkelijk als je niets hoeft te eten! Ach, ach, ik geloofde nooit in spoken. Kom Ben, we gaan vissen, ik heb honger.’

Cor loopt langs het spook en wenkt Ben.

‘De kust is veilig, we gaan eten zoeken, misschien vangen wij een gerookte makreel.’

Er verschijnt een glimlach op het gezicht van de kapitein.

‘Jij bent een grappenmaker Jacob en ook een brutale aap.’

‘Cor, ik heet Cor, grootvader! Ik bedoel overgroot of nog meer overgroot, opper grote...ach laat maar!’

De kapitein verdwijnt en een ogenblik later vaart het spookschip op volle kracht.

‘Hij wil zeker dat vissersschip inhalen, dat lukt hem toch nooit!’ smaalt Cor: ‘moet je de machines horen, dit is toch onmogelijk! Er is geeneens brandstof.

Tja, hij is een spook en dit is een spookschip, dan kan alles hè? Als ik het niet beter zou weten, zou ik denken dat ik een nachtmerrie heb, ha, ha!

Kom Ben, we gaan netten zoeken, jij bent toch niet bang hè?’

HOOFDSTUK 6

BEN DOET EINDELIJK ZIJN BEST.

De beide vrienden vinden enkele visnetten.

‘Jammer,’ zucht Cor: ‘wij hebben een boel netten verspild aan dat snertvlot de vorige keer.

Hoe dan ook, jij zal mij dit keer moeten helpen.

Wij moeten deze netten boeten.

‘Dat kan ik niet!’ jammert Ben.

‘Ik heb het jou al eens voorgedaan, jij zult mij nu helpen want die netten moeten wij repareren!’ beslist Cor.

‘Waarvoor? Die rot netten hebben wij toch niet nodig?’ moppert Ben.

‘Wil jij dan dat ik jou aan jouw enkels vasthoud? Zodat jij met jouw mond open de vissen erin kunt laten zwemmen? Doe nou niet zo dwars Ben, wat ben je toch een eikel! Wij moeten’ eten.’ Ben moppert.

Cor gaat vlijtig aan het werk maar Ben gooit het werk snel neer.

‘O begint het weer? Draait het er op uit dat ik het weer alleen moet doen? Schiet op man, kijk’ dan wat ik doe!’

Cor boet het net. Zo langzaam mogelijk laat hij Ben zien hoe het moet.

‘Dat kan ik niet hoor! Dag!’ gilt Ben geërgerd en rent het dek op.

Hij leunt over de verroeste reling en kijkt naar de golven.

Hij stelt vast dat de zee er een stuk rustiger uitziet.

‘Gelukkig onweert het niet meer.’ zucht hij en sluit zijn ogen om de frisse wind beter te voelen.

'Ben Bubbel wat ben je toch een niksnut!' hoort hij heel hard vlak bij zijn oor.

Hij schrikt zich een pukkel, vol afgrijzen kijkt hij in het gezicht van de kapitein.

Die brult: 'jij vreselijk verachterlijk zeeprikje!

Jij onbenullige zandgarnaal, waarom wapperen jouw handen niet? Opruimen die tonnen, anders drijven zij straks in de zee!'

Ben voelt een duidelijke klap in zijn gezicht.

Hij wordt zo bang dat hij snel een ton pakt en ermee over het dek schuift.

'Je moet die' kant op Lamprei, jij grote sufkop!' schreeuwt de kapitein.

Ben plast in zijn broek van angst, hij begint te gieren.

'Ik doe het al.' jammert hij, maar raakt de ton niet meer aan.

Cor heeft niet door wat er op het dek gebeurt.

Hij boet vlijtig door, één net is bijna gerepareerd.

Ondertussen rent zijn vriend over het dek heen en weer om het briesende spook te ontwijken.

Het boze spook gooit hem de tonnen achterna.

Ben vlucht de stuurhut in en smijt de deur dicht.

Opeens zweeft de kapitein dwars door de deur.

Hij schreeuwt: 'denk jij dat jij hier uit kunt rusten?'

Wat denk je wel! Jij bent hier niet voor niets.

Aan het werk, luie zeelslak!'

Ben rent de stuurhut uit.

Hij is van plan om alle tonnen overboord te smijten. Geheel onverwacht krijgt hij een fikse klap op zijn schouder, hij wordt krijtwit.

‘Ik ben klaar Ben, alle netten zijn gemaakt. Wat zie jij eruit, wat zie jij bleek!’

Ben zegt: ‘jee Cor, gelukkig! Jij was het, ik dacht dat het spook mij weer sloeg. Ik schrok me rot! Ik wil niet vissen! Al deze rot tonnen gooi ik in de zee.’

‘Niks daarvan, die tonnen zijn voor de vis die wij nu gaan vangen. Kom help eens een handje Ben, die netten moeten vast.’

‘Ik doe niks meer op dit rot schip,’ dreint Ben ‘ik verroer geen vinger meer. ik wil naar huis!’

‘Rot, rot, rot, ik hoor niks anders, kun jij niets anders zeggen?’ moppert Cor: ‘wij gaan vissen en geven de buit straks wel weg. Misschien wil het visrestaurant gratis vis.’

Cor hangt zelf de visnetten uit terwijl Ben op zijn gemak op het dek gaat zitten.

‘Ben Bubbels sta op!’ schreeuwt het spook.

Ben weet niet hoe snel hij moet opstaan.

‘Ik haal de pekels beneden Cor!’ roept hij geschrokken.

Het spook kijkt tevreden.

‘Kappie,’ slijmt Cor: ‘u gaat toch dat andere schip achterna? Zij zullen veel vis bovenhalen.

Ik denk dat wij daar een grote vangst binnenhalen.

Dan kunnen wij direct daarna naar Scheveningen om de vis verkopen. Ik wed dat onze boot barstens vol vis komt.’

De kapitein zucht: ‘mijn boot is inderdaad iets trager. Waar zei je dat wij heen moesten?’

‘Voor de kust van Noorwegen.’ zegt Cor.

Is de Noordzee voor onze kust niet goed genoeg?
Waarom daarheen!’

‘Onze zee is zowat leeggevist en er zijn strenge regels.’ denkt Cor te weten.

‘Laat Ben alles gereed maken. We gaan naar Noorwegen, onze boot komt vol vis. Jij bent een prachtkerel Jacob! Als ik dood ben, erf jij mijn schip.’

‘Ik heet Cor, C. O. R, over- overgrootvader!
Opperste grootvader, oef, Indianenstamhoofd, uwe doorzichtige!’

Hij denkt: ‘hij is toch net een opperhoofd?
Gelukkig heeft hij geen bijl. En tja, hij zei dat ik dit schip mag hebben als hij dood is. Hij is toch allang dood? Nou, dan is dit bootje van mij.’

Ben komt met tonnen pekels het dek op.

‘Ha, eindelijk doe jij eens wat, goed zo Ben!
Ha, ha, moet je horen Ben, ik heb net vernomen dat dit roestige schip van mij is, lachen hè? We varen naar Noorwegen. Ik hoop dat wij dat vissersschip tegenkomen want..., je weet wel,’ knipoogt Cor:
‘dan weten wij waar er veel vis zwemt.

Onze kapitein wil daarna meteen naar Scheveningen om de vis te verkopen, dan kunnen wij van dit spookschip. Ondertussen vang ik wat vis om te eten.’

‘Wat zal ik hier gaan doen?’ vraagt Ben omdat hij bang is voor het spook en bezig moet zijn.

‘Veeg het dek, dan ben jij ook bezig.
Zolang jij bezig bent heb jij geen last van mijn opa, het opper doorzichtige overgrote stamhoofd spook.’ grinnikt Cor.

Ben gaat onmiddellijk fluitend aan het werk.
Niet dat hij fluit uit vrolijkheid maar omdat hij doodsbang is voor het spook in de stuurhut.

HOOFDSTUK 7

COR RAMT DE CORNELIA.

Het roestige schip vaart door de hoge golven op volle toeren en het lijkt of de stoomturbine werkt. Er komt grauwe rook uit de grote pijp. De kapitein ziet Ben vanuit de stuurhut het dek vegen, hij lacht en langzaamaan vervaagt hij.

‘Kijk Ben, ik zie dat vissersschip waar jij zo nodig op moest klimmen!’ roept Cor plots: ‘ik verzin wel een plan.’

Ben tuurt in de zee en ziet af en toe het schip in de verte tussen de golven deinen.

‘Ze vissen,’ concludeert Cor: ‘we moeten daar ook heen. Ik ga het even melden.’

Hij rent naar de stuurhut, de kapitein ziet hij nergens.

‘Kappie waar bent u!’ schreeuwt hij: ‘wat is dit toch een oud schip. Als er nu moderne spullen waren dan hadden wij het een stuk makkelijker.

Misschien is hier ook veel vis. Kapitein waar bent u!’ Hij loopt de stuurhut uit en roept over het dek.

‘Het spook laat zich niet zien of horen, het blijft onzichtbaar! Ach, zegt Cor in zichzelf: ‘het is geen echte kapitein, het is een spook.

Ik zal zelf dit schip moeten besturen.’

Hij gaat achter het stuurrad staan en draait de boot zodat het naar het grote schip vaart.

Vanuit het grote vissersschip wordt het kleine bootje in de gaten gehouden. Het is niet te zien op het radarscherm maar de schipper heeft het stoombootje al ontdekt.

Hij schreeuwt boos: ‘wat moet die hier!’

Hier vissen wij! Hij moet hier wegwezen!
Mannen!' gilt hij over het dek: 'daar komt dat blik
weer!'

De schipper vindt dat hij niet aardig moet blijven.
Hij is van plan die oude opa flink uit te foeteren.
'Is die nou gek om hier te willen vissen, dit is onze
plek! Wat wil die met zijn tuk- tuk!'

Het stoombootje komt gevaarlijk dichtbij en Cor
roept vanuit de stuurhut: 'help! Mijn opa is ziek
geworden!'

'Ziek geworden?' hoort Cor ineens naast zich:
'hoe kom je daar nu bij! Ik dacht dat wij zouden
vissen. Nu heb ik pas in de gaten wat jij voor een
zeeprik bent, leugenaar! Jij hebt mij aldoor voor de
gek gehouden, jij wilt natuurlijk van mijn schip.
Jij vindt die andere boot zeker beter!'

'Ja, dat is de Cornelia en die is zeker veel beter.
Kijk goed in de rondte, al uw netten zijn verteert!
Wij moeten hulp!' schreeuwt Cor naar het
vissersschip: 'mijn opa gaat dood, haal ons van
boord!'

Cor krijgt een oplawaai van het spook waardoor hij
valt.

De schipper van de Cornelia ziet Cor vallen,
hij schrikt: 'wat is daar' aan de hand, daar is wat
goed mis. Opgepast jongen, jij ramt zo meteen
tegen mijn schip, houdt het stuurrad in jouw handen!
Vaart minderen! Hij mindert geen vaart!'

Cor krabbelt overeind en neemt het stuur weer in
zijn handen.

In paniek schreeuwt hij: 'Ben! Ben! Help mij!'

Ik kan deze boot niet trager laten varen, ik zie geen rempedaal! Door die hoge golven kan ik niet sturen! We varen straks tegen dat grote vissersschip!

‘Och nee dat gaat verkeert,’ gilt de schipper:
‘dat joch kan zijn boot niet in bedwang houden.
Mannen, dat bootje ramt ons schip! Misschien kan één van jullie op dat bootje overstappen, dat joch kan niet sturen!’

Nog voor iemand een poging heeft gedaan om over te stappen klinkt er een doffe dreun en daarna een vreselijk geluid.

Het is het geluid van schurend en krakend ijszer.

De twee boten schuren langs elkaar en vrijwel meteen blijkt het spookschip over te hellen.

‘Nee hè,’ gilt de schipper: ‘dit is een aanvaring!’

Mannen gooi de reddingsboeien uit, die boot gaat zinken! Jack, controleer ons schip! Misschien is ons schip ook beschadigd. Vlug haast jullie!’

HOOFDSTUK 8

NEE HE, DAAR IS HET SPOOK!

De Seacurse glijdt onder water door een fiks gat aan de onderzijde van het schip. Het zeewater stroomt met kracht het ruim in wat het kleine spookschip noodlottig wordt.

De jongens worden zo snel mogelijk van het zinkende schip gered maar de oude man kunnen zij niet meer redden.

De bemanning van het vissersschip zien de oude man niet boven komen drijven en niemand wil het zinkende schip in. Zij kijken verslagen toe hoe het bootje onder de golven verdwijnt.

Als het spookschip geheel onder water is verdwenen grinnikt Cor: 'ha, ha, gelukkig! Dat' spook zijn we kwijt.'

'Wat zeg je knul?' vraagt de schipper.

'Gelukkig zijn wij niet meer op dat spookschip met mijn overgrote, groot, grootvader, het grote stamhoofd. Hij spookt al jaren rond. Hij is al jaren dood! Hij was net een opperhoofd, oef!

Cor gaat verder: 'hij had het voor het zeggen, hij moest altijd zijn zin hebben. Nu spookt hij gelukkig op de zeebodem. Gelukkig heb ik thuis een lieve opa en die leeft nog.'

De vissers lachen om Cor: 'wat heeft dat jong een fantasie maar het is wel erg dat zijn opa waarschijnlijk verdronken is.'

Cor haalt zijn schouders op als teken dat hij niet weet hoe hij telkens alles uit moet leggen.

Hij kijkt boos achterom: 'jullie geloven mij niet hè?'

De vissers proberen de jongens niet aan hun opa te laten denken, daarom maken zij grapjes.

Karel roept plots: 'jongens, ik heb contact met jullie familie!' Hij reikt de satelliettelefoon aan: 'Hier Cor, hier is jouw mama.'

'Hallo ma, ik kon er niets aan doen, het is Ben zijn schuld die wilde zo graag op een vissersboot klimmen.'

Zijn moeder antwoordt dat er thuis wel over gesproken wordt.

'Dag ma, tot ziens!'

Karel legt de telefoon neer, hij zegt: 'Ben, jouw vader heb ik al eerder aan de telefoon gehad.

Straks neem ik weer contact met jullie ouders op. Ik heb afgesproken dat wij jullie naar de haven van Rotterdam brengen, maar voorlopig moeten wij hier rond blijven dobberen omdat wij jullie opa zoeken. Zijn jullie blij dat jullie naar huis gaan?

Jullie ouders zullen wel blij zijn dat jullie heelhuids thuiskomen.'

En tegen zijn baas zegt hij: 'Arie, er wordt een helikopter ingezet, die is hier straks.'

'Ik zal mij voorstellen,' zegt de schipper: 'want waarschijnlijk zijn wij familie.' zegt hij tegen Cor: 'ik heet Arie Vrolijk, leuk dat jij ook vrolijk bent.'

Opeens krijgt de schipper een tik, zijn pet valt op de vloer.

Hij krijgt grote ogen van de schrik, er staat niemand bij hem in de buurt.

Hij raapt zijn pet op en denkt dat het misschien door de wind komt, hij krabbelt op zijn achterhoofd.

'O nee hè! krijgt Ben hysterisch: 'dat is het spook, hij is nou hier. Hij is hier op deze boot!'

Leuk hoor, nou zijn we nog niet van hem af, nou gaat hij hier spoken!’

Ben is zich wezenloos geschrokken, hij is krijtwit. Maar hij schrikt nog harder als een visser schreeuwend binnenkomt.

‘Er zijn twee gaten in ons schip geslagen. Waar ligt het lasapparaat?’

De schipper wijst naar een kast en vraagt: ‘zijn ze erg groot?’

‘Behoorlijk, maar ik las er wel twee plaatjes ijzer tegenaan.’

‘Gaan we zinken?’ vraagt Ben onthutst.

‘Je weet maar nooit.’ antwoordt de schipper.

‘Nee hoor jongen, ik heb het zo voor elkaar.

Jij moet dat kind niet pesten.’ zegt de man tegen de schipper.

Hij rent weg met het lasapparaat en een lasbril.

‘Jongens kunnen jullie kaarten?’ vraagt een visser. Hij ziet dat beide jongens angstig kijken, hij sust: ‘het spookt hier niet hoor.’

Dan verschijnt plotseling het spook, hij schreeuwt: ‘mannen, voor we naar Rotterdam gaan wil ik eerst naar Noorwegen om te vissen, deze boot moet vol vis.’

Hij wendt zich naar zijn naamgenoot.

‘Tjonge, tjonge, dit is een prachtboot Arie! Laten wij de buit binnenhalen. Wij worden stinkend rijk!’

De schipper staat alsof hij aan de grond is vastgenageld. Met zijn mond wagenwijd open kijkt hij verbijstert naar het spook.

Cor reageert: ‘misschien werd u in uw tijd stinkend rijk van vis, maar de tijden zijn veranderd.

Nu brengt die vis nauwelijks iets op.

We gaan eerst naar Rotterdam, kapitein.

Trouwens u heeft geen geld meer nodig, u bent zo dood als een...wat was het ook weer? Een pier.

Is dat een worm Ben? Gek, want die zijn niet dood.'

'Als je er per ongeluk op staat, wel.' grinnikt Ben.

Hij weet nu dat Cor het spook aankan en voelt zich een stuk rustiger worden.

'Ik zal mijn overgroot, spookgrootvader even voorstellen,' zucht Cor: 'hij heet Arie Vrolijk en komt uit Scheveningen, jullie hoeven dus niet naar hem te zoeken.

Hij kreeg ruzie omdat het zo'n patser was, zijn familie vond hij te minderwaardig.

Toen dreef hij naar Rotterdam en later op de Noordzee en daar wil hij voor eeuwig blijven drijven!

Ik ben helaas een nakomeling van hem, gelukkig ben ik zijn kleinzoon niet.'

Cor krijgt kippenvel.

'Brr, ik heb het ineens koud..., maar wat wilde ik ook weer zeggen? Hij heeft nu tenminste iemand anders om te pesten want wij gaan gelukkig naar huis. Ik weet wel dat ik nooit meer op een boot stap. O ja, kapiteintje, u heeft niks te vertellen op dit schip. Er is hier maar één baas en dat is Arie Vrolijk de honderdste!

Uw achter, achter, achterneef of zo.

Mooi schip hè kapiteintje, dit is andere koek.

Ik weet wel dat uw roestige stoombootje ver uit de tijd was.

Jammer eigenlijk dat het gezonken is, want hij zal wel antiek zijn.

Die boot zou leuk geweest zijn voor het Maritiem museum bij ons in Rotterdam.

Ik begrijp niet dat het gezonken is, dat verwacht je toch niet van een spookschip.'

‘Heb jij alles gezegd wat jij wilde zeggen Jacob?’
reageert het spook geërgerd: ‘kwek, kwek, kwek!’
‘Cor, ik heet Cor, waarom luistert u niet naar mij.
Ik heet Cor sinds mijn geboorte.’
Het spook staat dreigend voor Cor die niet langer bang is.
‘Kwek maar door, het is dat jij familie bent, maar anders...!’

De schipper staat nog steeds in de zelfde houding en op dezelfde plaats, hij pruttelt: ‘blijft hij nu hier?’
‘Ik denk het wel, hij vindt uw schip mooi.
Ik denk dat hij hier kapitein wil worden.
Wees daar niet bang voor, hij heeft geen enkel verstand van moderne apparatuur, en namen onthouden kan hij ook niet.’
De schipper mompelt: ‘hoe kom ik van hem af!’
Cor trekt zijn schouders op: ‘ik zou het echt niet weten. Ik heb wel een pracht idee.’
‘Wat bedoel je?’ vraagt de schipper.
Cor hoeft niet meer te antwoorden want de helikopter vliegt boven het schip en die maakt teveel lawaai.
Dan klinkt er een stem uit de radio: ‘waar is dat schip gezonken? Heb je gegevens?’
De schipper geeft door waar het schip gezonken is. (coördinaten).
Dan cirkelt de helikopter laag boven het wateroppervlak, maar hoog genoeg om de golven te ontwijken. Het is opzoek naar de oude man, maar die drijft niet in de zee.

Na verloop van tijd wordt de zoektocht afgebroken.

HOOFDSTUK 10

WIJ BEGELEIDEN JULLIE.

‘Het spijt mij jongens, zegt de schipper: ‘jullie opa is niet gevonden.’

‘Maar snapt u het nou nog niet? Hij is geen vlees en bloed zoals wij, hij is een spook! Ik begrijp niet dat u het nog niet begrijpt, u heeft hem toch gezien!’ moppert Cor.

De schipper zegt: ‘ik heb toch echt een man op die boot gezien.’

‘Dat vertel ik nou net, het is een spook, daarom is hij vanzelf hier gekomen.’

‘Ik ben niet blij met die mededeling,’ zegt de schipper: ‘ik geloof niet in fantasieverhalen, dus ook niet in spoken.’

‘Wel verdraaid!’ moppert Cor: ‘u bent zelfs op uw hoofd geslagen! Uw pet viel af!’

‘Dat kwam door de wind, toeval. Nietwaar mannen?’

‘Wij geloven ook niet in spoken.’ zeggen de vissers.

‘Dus jullie ontkennen dat hier een spook is?’

Dat vind ik pas gek.’ reageert Cor.

‘Wat moet ik ermee,’ zegt de schipper zacht: ‘niemand zal ons geloven. Dat niet alleen, iedereen zal ons voor gek verklaren. Niks hoor, hier is geen spook.’

‘Ik begrijp het wel,’ zegt Cor: ‘de vorige keer geloofde niemand ons toen wij uit zee gehaald werden. Wij kregen zelfs straf.

Weet u nog dat bericht op de televisie en in de krant over die twee jongens op dat houtvlot midden op zee? Nou, dat waren wij. We zijn toen van dat roestige spookschip afgesprongen.

Thuis geloofde niemand ons.

Maar nu even wat anders, ik heb een reuze goed idee, meneer Vrolijk.'

'Zeg het maar.'

'Toeristen meenemen op dit spookschip!

Extra geld verdienen, zij kunnen dan ook vissen.

Een heleboel mensen vinden het spannend om in een spookschip te slapen.'

'Moet ik een hotel van mijn visboot maken? Nee hè! Waar is' dat spook. Zou hij nog steeds hier zijn?' De schipper kijkt om zich heen.

'Bedoel jij mij soms? Ik heb jullie gesprek wel gehoord hoor. Ik ben zeker niet welkom hier.

Ach die familie ook van mij!'

'Dat is het niet.' zegt Cor: 'het is alleen dat iedereen zich geen raad met u weet. Heeft u nog steeds niet door dat u hier rondspookt?'

De kapitein verdwijnt weer in het niets.

Plotseling spoelen hoge golven over het dek.

'Moet je zien!' wijst Ben: 'hoe kan dat nou, hij is niet eens hier gezonken. Dat was toch een eind terug?'

'Maar dit is onmogelijk!' schreeuwt de schipper: 'zien jullie dat mannen, dat blik haring komt los van de zeebodem!'

Zoals het kleine schip gezonken was, zo komt het weer omhoog. Even later vaart het rustig zij aan zij naast het grote vissersschip.

'Hoe kan dit, ik weet toch zeker dat die roestige stoomboot flink beschadigd was, ik zag een diepe scheur aan de onderkant. Ik heb het toch zelf gezien.' pruttelt de schipper: 'ik ben toch niet gek? Dit is te gek voor woorden!'

‘Het is een spookschip, dan kan alles.’ antwoord Cor droog.

De schipper kijkt verbaasd naar het spookschip.

‘Als dat roestige blik niet beschadigd is, hoe staat het dan met ons schip? Dat moeten wij thuis maar bekijken. Het zou toch erg vervelend zijn als wij zelf dit schip hebben beschadigd. Wist ik veel, och, och, dan waren die ijzeren platen ook niet nodig geweest.’

‘Ben Bubbel!’ schreeuwt het spook vanaf de Seacurse: ‘kom je, ik wil jou zelf naar Rotterdam brengen. Jacob, kom je ook?’

‘Zullen we?’ zegt Cor: ‘eigenlijk is hij best zielig. Hij had niemand, geen enkele vriend. Ik geloof echt dat hij ons nu naar Rotterdam brengt.’

‘Ik durf niet Cor. Ik ben bang dat wij misschien moeten vissen. Er is niets te eten of te drinken op het spookschip.’

Cor vraagt aan de schipper: ‘mogen wij een visnet?’
‘Waarvoor? Wat willen jullie daarmee?’

‘Meenemen op het spookschip, ik wil voor de kapitein gaan vissen zodat hij heel tevreden wordt.’

‘Er hangt er eentje aan de reling boven, pak die maar. Weet je zeker dat je over wilt stappen?

Zeg vertel eens, waar vaart die boot op. Hij heeft toch brandstof nodig? Hoe kan dat blik eigenlijk blijven varen.’

‘Spookkracht. Er zijn geen kolen, nog olie en er is geen enkele brandstof om de stoomturbine te laten draaien. Maar varen doet die, hè Ben?

Ga je mee, onze plicht roept. We hangen het net uit en gaan met een boot vol vis naar huis, oké?

Meneer Vrolijk, mogen wij alstublieft brood en water meenemen?’

De schipper zegt: 'jongens, ik vind het geen goed idee. Ik heb jullie ouders beloofd jullie terug te brengen.'

'Wacht even,' zegt Cor en hij leunt over de reling: 'hoe- hoe Kapiteintje! Wanneer zijn we in Rotterdam?'

'Morgen, ik weet niet hoe laat. Waarschijnlijk tegen de middag.'

Cor zegt tegen de schipper: 'zeg aan onze ouders dat zij ons rond twaalf uur komen halen, dat is toch ruim genomen? We liggen dan aangemeerd tussen de kleine visboten. We wachten daar op hen. Het komt allemaal goed, dat voel ik.'

Kom Ben Bubbel jij gaat enorm je best doen, laat de kapitein eens zien hoe jij ook kunt zijn.' grinnikt Cor.

'Waarom ga je niet alleen? Ik blijf wel hier.' moppert Ben: 'ik wil niet vissen.'

HOOFDSTUK 10 OP DE SEACURSE.

Na enkele minuten weet Cor zijn vriend over te halen.

‘Ga mee, er gebeurt jou niets en een beetje zwoegen is ook niet erg voor een keertje.

Morgennacht slaap jij in jouw eigen bed.’

‘Nou goed dan.’ zegt Ben met tegenzin.

‘Oké jongens,’ zegt de schipper: ‘Jack, geef de jongens brood met jam mee en een jerrycan water. Zeg kinderen, gaan jullie echt aan boord van het spookschip? Ik heb een goed idee, wij varen achter jullie aan. Wij gaan ook vissen, anders varen wij met een lege boot naar huis.

Wij begeleiden jullie naar Rotterdam, maar wij mogen niet aanmeren waar jullie straks met de boot gaan liggen. Onze boot is te groot.

Nog voor de haven nemen wij afscheid van elkaar, wij varen naar Scheveningen terug.’

De jongens worden geholpen om over te stappen op de Seacurse.

Het visnet wordt op het spookschip gegooid.

Daarna volgen de pakjes brood en een jerrycan met water.

‘Goede vaart jongens, het visnet hoeft ik niet terug. Zorg ervoor dat jullie om twaalf uur op de kade zijn. Dag!’

‘Dag meneer Vrolijk, een goede vangst hè? Dag allemaal! Bedankt nog!’ roepen de jongens vanaf het spookschip.

Terwijl de Cornelia traag gaat varen om afstand te houden, vaart de Seacurse snel weg.

‘Ben, help mij het visnet uit te hangen!’

commandeert Cor.

Ben weet niet hoe snel hij moet helpen, hij beeft van de zenuwen.

‘Ik vind jou erg dom,’ moppert Ben: ‘wie weet komen wij weer in moeilijkheden.’

‘Ach een ietsepietsie vertrouwen mag je wel hebben. Wij gaan vannacht hard werken jongen!’

Ben moppert in zichzelf want hij is liever lui dan moe en slapen vind hij belangrijk.

‘Hij hangt!’ roept Cor opgetogen: ‘vissen, jullie kunnen erin zwemmen! Kom Ben laten wij de tonnen die we nog kunnen vinden met zeewater schoonmaken. Daarna hebben wij pauze.’

Ben holt achter Cor aan om de kapitein niet te laten merken dat hij geen zin heeft in al dat geploeter.

De kapitein kijkt naar de jongens en ziet dat deze druk bezig zijn.

‘Fijne knullen.’ prevelt hij.

‘Zijn er al vissen in het net gezwommen?’ vraagt Ben na uren, de nieuwe dag is al begonnen.

‘Weet ik veel, ik wacht nog even.’ geeuwt Cor.

‘Kijk de meeuwen komen eraan, dat doen zij niet voor niets. Haal op Cor!’

De meeuwen vliegen om de boot, zij zien dat het net vol vis is.

Enkele vissen ontspringen hun lot maar anderen worden opgeslokt door de hongerige meeuwen.

‘Hij is barstens vol!’ lacht Cor: ‘kom op met die tonnen, dan kunnen wij ze vullen.’

‘Wij hebben geeneens ijs!’ moppert Ben.

'Meng wat pekkel met zeewater en giet dat eroverheen, vlug wat!' maant Cor.

'Moeten die vissen niet eerst dood gemaakt worden?'

'Je hebt gelijk, ik vind mijzelf opeens een moordenaar. Ik heb een idee Ben.

Maak maar pekkelwater. Maar gooi bij deze vissen gewoon zeewater. Ik verzin wel een smoes als de kapitein opmerkingen maakt.

Mijn plan is de vissen aan de ene kant op te vissen

en aan de andere kant vrij te laten.' Ben lacht weer, hij maakt snel enkele tonnen pekkelwater.

De kapitein die eerst nog stond te kijken

verdwijnt spontaan in het niets. Dat neemt niet weg dat Ben erg nerveus is als hij de vissen in zee vrijlaat.

Hij is bang dat de kapitein toch alles ziet.

'Ben?' roept Cor: 'help me even. Deze vissen mogen niet in zee gegooid worden en die andere tonnen moeten nog gevuld worden met zeewater. We doen er deksels bovenop en dan zijn we klaar. Ik moet twee tonnen vis apart houden.

Doe net of jij er pekkelwater overheen gooit, anders krijgen we weer moeilijkheden. Jij rolt de tonnen in het ruim. Ik haal het net binnen om te drogen en zet de vissen weg.'

Net als de jongens klaar zijn staat de spookkapitein voor hun neus.

‘Nu al klaar?’

‘Wat dacht u dan, het ruim is vol vis. Ik zal het u laten zien.’

Cor holt naar het ruim en maakt de voorste ton open.

‘Kijk eens! Heerlijke vette vis, dat brengt heel wat geld op. Alles zit vol, maar in de tonnen achterin zit de beste vis, kom maar kijken.’

Hij loopt nu naar de achterste ton, hij maakt die ook open.

‘Ziet u? Vetter en groter konden wij niet vangen. De kleintjes hebben wij in zee teruggegooid.’

‘Mm, geweldig Jacob! Heeft Bubbel jou goed geholpen of liet hij het weer afweten?’

‘Nee zeg! Over, overgrootvader, hij heeft gewerkt als een paard, u kunt tevreden zijn. En... mijn naam is Cor zoals u nu inmiddels wel moet weten.’

Vanaf het grote vissersschip in de verte ziet de schipper dat het net is binnengehaald.

‘Ze zijn klaar, wij gaan er achteraan.’

Hoe staat het met ons? Hoeveel vis is er al gevangen, Jack?’

‘Veel, er zitten ook krabben bij, lekkere grote.’

‘We varen hen tot de haven achterna om te checken of zij echt naar huis gaan en in de tussentijd kunnen wij nog wat vis vangen.’

‘Ja,’ zegt Jack. Hij kan nog steeds niet geloven dat hij een echt spookschip heeft gezien, die vanzelf weer boven water kwam.

‘Ik ben erg nieuwsgierig of dit schip gaten heeft achter de ijzeren platen.’

‘Ik ook Jack.’ zucht de schipper.

HOOFDSTUK 11

HA, HA, WAT BEN JIJ GESLEPEN COR!

Het spook zegt tegen Ben: 'jullie hebben goed werk verricht, nu moet het dek nog schoongemaakt worden.

Als jullie het meteen doen, hoeft het straks niet, dan kunnen jullie nog even uitrusten.'

Ben gaat meteen aan het werk .

Cor spoelt emmers zeewater over de scheepsvloer en Ben schrobt het.

Na een half uur is de boot schoon geschrobd en gaan de jongens naar de stuurhut.

'Ik hoop wel dat wij naar de haven gebracht worden.' jammert Ben.

'Maak je geen zorgen, we worden heus thuis gebracht, de boot is toch vol vis?' knipoogt Cor.

'Zeker.' zegt de kapitein die plots weer zichtbaar is.

Als jullie de vorige keer hadden geluisterd, had ik jullie ook thuis gebracht. Naar de haven bedoel ik.

Jacob en Bubbel, jullie zouden kunnen weten dat een goed visser niet zonder vis naar de haven terugkeert. Als jullie deze boot hadden gevuld waren jullie in een mum van tijd terug geweest.

Maar ja, jullie verkozen om met een gammel vlot de zee te bevaren. Dat jullie nog leven is een wonder. Ik zag dat er een boot kwam om jullie uit de zee te vissen. Anders had ik nog wel een keertje langs gekomen.' De kapitein lacht hard.

'Dat was de kustwacht en mijn naam is Cor. Geen Jacob! Noem mij Cor boomtor, dan luister ik ook.' lacht Cor.

‘Ja, ja, maak je niet druk Jacob, jij mag van mij Cor heten. Maar laat ik nu even bekijken waar we ons precies bevinden.’

De spookkapitein draait zich naar het kapotte kompas en verdwijnt bij een tafel.

‘Hij weet niet waar we varen Cor, we drijven dus rond in de Noordzee maar we weten niet waar.’

‘Huil niet Ben,’ zucht het spook: ‘ik ben per ongeluk voorbij het Oostgat gevaren, we moeten dus terug. Ach wat zeur ik nou, ik zet jullie gewoon in Antwerpen op de kade af, daar kan ik de vis ook wel kwijt.’ Cor vraagt: ‘Oostgat? Waar is dat? Zijn we te ver gevaren?’

‘Ja het Oostgat, daar zijn wij al voorbij. Rotterdam zijn wij ook allang voorbij. Is Antwerpen ook goed?’

‘Nee, u hebt beloofd ons naar Rotterdam te brengen.’ jammert Ben.

‘Grapje jongen, maak je niet druk, ik ben niet te ver gevaren. Wij varen zo meteen het havengebied van Rotterdam binnen. kijk eens achter jullie domme zeepieren, daar vaart de Cornelia. Ik zou maar even zwaaien als ik jullie was.

Het is een prachtschip, jammer dat ik zoiets niet kan betalen. Is het waar dat de vis niet veel meer opbrengt?’

‘Nee groot, groot, meneer Vrolijk.’ zegt Cor: ‘u mag blij zijn als u uw boterham verdient. Ach wat zeg ik, dat hoeft u niet meer, u bent immers een spook.’

‘Kun jij niet anders dan plagen? Kijk, daar kunnen wij ons schip kwijt. Jullie mogen naar huis als jullie de vis op de kade hebben gezet. Houden jullie de opbrengst maar.’

Als het spookschip aangemeerd ligt, rollen de jogens de tonnen over de loopplank de kade op.

‘Wat ik nog wilde zeggen,’ zegt de spookkapitein: ‘jullie kunnen ook hier de vis in het water gooien en die vaten met zeewater ook. Ha, ha wat ben jij geslepen Cor!’

‘Hij weet eindelijk mijn naam, hoe vind jij dat Ben?’ Cor kijkt achterom en ontdekt tot zijn grote verbazing dat het spookschip is verdwenen. Het is nergens te zien.

‘Cor, Ben!’ horen zij: ‘we komen eraan, we stonden bij de verkeerde haven!’

Er komt een auto aanrijden en Cor’s moeder rent de auto uit.

‘Zijn jullie soms gek geworden, volgende keer neem ik jullie niet meer mee! Waar ligt dat grote schip, toch niet hier?’

‘Nee ma, we zijn door het spookschip gebracht. Mijn grote stamhoofd overgrootvader Arie Vrolijk heeft ons hier gebracht. Hij is er niet meer.’

‘Ach jij met je praatjes, begin je weer met die flauwekul?’

‘Deze tonnen heb ik zojuist geërfd,’ lacht Cor: ‘weten jullie wel dat deze dingen allang niet meer worden gebruikt? Moet je die duigen zien, prachtig hè? Misschien zijn ze wat waard. O ja, ik moet de vissen nog vrijlaten of wil je verse vis ma?’

‘Ja lekker!’

Cor opent een ton.

‘Jakkas, ze leven nog! Gooi ze in het water, ik vind ze zielig. Vlug Cor!’

‘Dan niet, en de tonnen?’

‘Laat die maar hier, wat moeten wij ermee. Schiet op, dan kunnen we naar huis.’

EINDE.